

Сцена 5.

(Лявата страна на сцената е осветена, за разлика от дясната. Джуджетата седят на стръмна платформа. Билбо единствен е на върха на платформата, където има врата, която е обърната към публиката. Джуджетата седят по-ниско от Билбо.)

ТОРИН: Всичко беше напразно.

ДУАЛИН: Целият път на вятъра.

БАЛИН: Ако знаех, нямаше да тръгна.

ТОРИН: Денят на Дурин е. Вече се смрачава.

БОМБУР: Вратата на Планината ще остане затворена още най-малко година.

КИЛИ И ФИЛИ: Кутсуз сме.

БИЛБО: *(На себе си.)* Никаква файда от мен...
(Чува се леко чукане.)

ТОРИН: Срамувам се от самия себе си. Моят дядо Трор вярваше в мен. И картата ми остави.

КИЛИ И ФИЛИ: Напразно...

ДУАЛИН: По-добре да се бяхме издавили в онези буренца.

БАЛИН: Говори от свое име.

(Чукането се повтаря, сега по-силно.)

БИЛБО: А моят прадядо Тук е беше най-добрият разбойник в целия край.

БАЛИН: Можеш да мислиш...

ТОРИН: *(Малодушно.)* Великаните оправихме. Те вече на никого няма да вгорчават живота.

БОМБУР: Няма...

ТОРИН: На орките умело се измъкнахме...

БАЛИН: А по пътя изтрепахме и glutница вълци...

ДУАЛИН: Не бяхме ние. Беорн беше.

БАЛИН: А кой го изпрати да ги изтрепе, а-а?

(Чукането става много силно.)

БАЛИН: И, Дуалине, недей повече да ме нервираш, защото вече откачих от тази прокобна птица, която ни виси над главите вече десет минути.

ТОРИН: Успяхме да избягаме и от елфите...

БИЛБО: Когато дядо ми Тук разбра, че от мен никога няма да стане разбойник... каквото беше само той...

ТОРИН: И успяхме да стигнем до Планината... А то, картата не струва! Нито дрозд, нито чукане, нито ключал...

(Чукането е много, много силно.)

БАЛИН: Е, сега вече ще я замеря!!! Дуалине, дай ми тоя камък. Тя щяла да ми чука и да ми къса нервите?! Е, няма вече!

БИЛБО: *(Сепва се.)* Какво беше това? Чукане...

КИЛИ И ФИЛИ: Балин казва прокобна птица.

(Билбо поглежда към вратата.)

БИЛБО: *(Бързо.)* Торине! Джуджета! Бързо!

ТОРИН: Какво става?

БИЛБО: Бързо! Дроздът чука по камъка.

БАЛИН: Не се притеснявай, взех му мерника. Сега ще изквичи.

БИЛБО: Ключалката е осветена! Бързо! Уф, какъв глупак съм!

ТОРИН: *(Скача.)* Що не викаш?!

(Избива камъка от ръката на Балин.)

ТОРИН: Ти луд си?

(Торин и джуджетата се качват на върха.)

БИЛБО: Дай ми!

ТОРИН: Какво?

БИЛБО: Ключа!

ТОРИН: Това е моят ключ!

БИЛБО: Аз съм разбойник!

ТОРИН: Искам аз пръв да вляза! Аз съм царят на Планината.

БИЛБО: Аз съм разбойник!

ДУАЛИН: Докато се препирате, последният лъч ще залезе.

БИЛБО: Аз съм разбойник!

(Торин сваля ключа, който беше около врата, му и го дава на Билбо.)

ТОРИН: По-бързо!

(Билбо отключва вратата.)

ТОРИН: По-бързо, разбойнико!

БИЛБО: *(Възторжено.)* Отворена е!

КИЛИ И ФИЛИ: Отволена!

БОМБУР: Какво щеше да стане без теб, Билби...

БИЛБО: *(Възторжено.)* Отворих я! Билбо - разбойник!

ДУАЛИН: Това е едва началото...

ТОРИН: *(В транс.)* На крачка сме от съкровището на нашите предци. Най-накрая, след стотици години.

(Всички застават вкаменели, разбирайки думите на Торин.)

ВСИЧКИ: *(В един глас, тържествено, бавно.)* Най-накрая...

(Пауза. Торин се сепва и се обръща към Билбо.)

ТОРИН: *(С авторитет.)* Разбойнико, сега трябва да разузнаеш как стоят нещата с дракона.

БИЛБО: Да разузна как стоят нещата с дракона?... Да отида при дракона и да кажа: Добър ден, драконе! Дойдох да видя как сте. Но недейте да ме изяждате, моля ви.

(Пауза.)

БИЛБО: Взехте ме на това пътуване, за да проникна в Планината и ето... Входът е отворен, изпълних своята задача.

ТОРИН: Ти си имаш пръстен.

ДУАЛИН: Можеш да станеш невидим когато пожелаеш и да се промъкнеш при дракона.

БОМБУР: Драконът няма да те види...

ТОРИН: *(Замечтано.)* Ще видиш съкровището...

КИЛИ И ФИЛИ: *(Замечтано.)* Съкровище...

(Билбо ги оглежда всички. Пауза.)

БИЛБО: Окей. И това ще свърша. Но да се договорим: Имам право да избира сам частта от съкровището, която ми се пада.

(Протяга ръка пред себе си. Всички бавно слагат своите ръце върху тази на Билбо. Ръката на Торин е последна.)

ВСИЧКИ: Договорено.

(Билбо отваря вратата, влиза и я затваря. В този момент се затъмнява лявата част на сцената, където са

джуджетата, а се осветява дясната, където в подножието спи драконът между дукати, златни бокали и други съкровища. Билбо бавно се приближава към дракона. Драконът се сепва и подскача.)

ДРАКОН: *(Оглежда се, не забелязва Билбо, гръмогласно:)* Кой се осмелява да наруши спокойствието на моята резиденция?

(Пауза. Драконът душка.)

ДРАКОН: Къде си, натрапнико?

БИЛБО: Тук съм.

ДРАКОН: Ахааа, все пак има някой. Къде си?

БИЛБО: Казах ти, че съм тук.

ДРАКОН: Не те виждам.

БИЛБО: Аз съм съм невидим

ДРАКОН: Ахаааа... Това е отговор. *(Разярено)*. Защото, ако си видим, нямаше вече да те има!

(Пауза.)

ДРАКОН: Ти си сигурно разбойникът, който помага на джуджетата.

БИЛБО: Аз ли?

ДРАКОН: Не се прави, че не си.

БИЛБО: Откъде знаеш?

ДРАКОН: Всичко знам аз. Знам и това, че не си джудже.

БИЛБО: Откъде?

ДРАКОН: Имаш странна миризма... Джуджетата са те изпратили на разузнаване, нали? Малко да понюхаш?... Да ме шпионираш. а? Може би, за да ми откраднеш нещо от моето съкровище?

БИЛБО: Това не е твоето съкровище!

(Пауза. Драконът започва гръмогласно да се смее.)

ДРАКОН: Не било мое съкровището? *(Става сериозен)*. Само да знаеш, джуджетата са мошеници.

БИЛБО: Ти пък откъде знаеш?

ДРАКОН: Сигурен съм, че са ти обещали да ти дадат част от съкровището като награда, ако успеят да се доберат до него... *(Започва да се смее фалшиво)*.

ДРАКОН: Толкова въображение имат, че ще ми бъде жал да ги изтрепя. Може би ще си запазя едно, което има най-голямо въображение, за шут, че малко да ме развеселява.

(Пауза).

ДРАКОН: Знай само, че ще те измамят.

БИЛБО: Няма!

ДРАКОН: Ще!

БИЛБО: Те са мои приятели!

ДРАКОН: Ще видиш... Ще видиш какви приятели са ти те. Те са крадльовци, които са дошли да ме безпокоят и да се опитат да ми отнемат съкровището. Съкровището, което е мое! *(пронизително)* И на никой друг!

БИЛБО: Това съкровище ние ще го...

ДРАКОН: Тишина! Тук аз решавам кой ще приказва.

(Пауза.)

ДРАКОН: Но ти не си виновен за този гнусен заговор. Подвели са те мошениците. И да ти кажа, дошъл си в щастлив за теб момент, защото сега нямам време да си разчиствам сметките с теб, тъй като отивам да унищожа град Дейл и вашите съюзници, хората, които ви се притекоха на помощ. Първо тях ще избия... А след това вас.

(Пауза.)

ДРАКОН: Ще ти дам един съвет. Послушай ме и се върни у дома си. Ще си запазиш живота. Аз мразя джуджетата и хората и на тях ще си отмъстя за този бунт. Върни се къщи! Ако те сваря тук, когато се върна, няма да имам милост и към теб. Размисли. Джуджетата са мошеници и никога не биха ти дали своя дял от съкровището. Аз сега тръгвам, а ти, ако имаш и малко ум, ще ме послушаш. Толкова засега.

(Драконът троваво заминава).

ДРАКОН: Ей, невидимия, действай бързо. Скоро ще се върна.

(Драконът излиза от сцената. Билбо остава сам за няколко секунди).

БИЛБО: *(Вика).* Торине! Дуалине! Кили, Фили! Драконът замина!

(Вратата се отваря и през нея наднича Торин.)

БИЛБО: Драконът отиде в града, за да си отмъсти на хората. Каза, че ще се върне за нас.

ТОРИН: Трябва бързо да измислим засада за дракона.

(Джуджетата влизат в драконовата резиденция и се спират възхитени. Голяма пауза).

ТОРИН: *(Прочувствено).* Това надминава всички разкази за съкровището, които съм чул.

(Пауза).

ТОРИН: Дружино, да отдадем почит на всички джуджета, които са се борили за Планината, на всички джуджета, които са вярвали, че Планината не е изгубена завинаги.

(Джуджетата свалят шапки и свеждат глави. Пауза.)

ТОРИН: Вечна им джуджешка слава.

(Пауза.)

(Джуджетата се споглеждат, а след това поглеждат към съкровището, започват да се смеят все по-силно и по-силно, да тичат и да се въргала по съкровището. Кили и Фили пицят).

БОМБУР: И всичко това ни принадлежи?

БАЛИН: *(Скача сред жълтиците.)* Малки мои жълтички!

КИЛИ И ФИЛИ: Жълтички-ки-ки-ки-ки.

(Джуджетата и Билбо тършуват из съкровището. Билбо намира големия блестящ диамант Аркен).

БИЛБО: *(На себе си.)* Ще взема това. Това нещо е най-хубавото, което съм видял някога. Не ми трябва нищо повече.

(Торин нервозно търси нещо.)

ТОРИН: Не е възможно да го няма!

ДУАЛИН: Какво ти е, Торине?

ТОРИН: Не мога да намеря диаманта Аркен.

БАЛИН: Как изглежда?

ТОРИН: Чист, прозрачен, блести. Нещо най-хубаво, което съществува на този свят. Камъкът на Великия Трор.

БАЛИН: Билбо държеше нещо в ръка...

(Торин се сепва. Приближава се до Билбо.)

ТОРИН: Какво си намерил, разбойнико?

БИЛБО: Моля?

ТОРИН: Какво държиш зад гърба си?

БИЛБО: Нищо... Избрах си награда.

ТОРИН: Какво си взел?

БИЛБО: Какво те е грижа? Сега то си е мое.

ТОРИН: Покажи ми...

БИЛБО: Казахте ми, че мога да избирам...

ТОРИН: Покажи.

БИЛБО: Е, няма пък!

ТОРИН: Това е моят диамант Аркен. Той ми принадлежи.

БИЛБО: Стига бе! Сега принадлежи на мен. Заслужил съм го.

ТОРИН: Виж колко скъпоценности има тук...

БИЛБО: Ти виж колко скъпоценности има тук...

ТОРИН: Разбойнико, това няма да свърши добре. Камъкът принадлежи на мен.

БИЛБО: Торине, не се държиш, както подобава на едно джудже.

Може би драконът имаше право, когато каза, че джуджетата...

(В този момент извън сцената се чува страшен шум, като грохот, трясък, писъци).

ГЛАСОВЕ ИЗВЪН СЦЕНАТА

1.: Бягайте, Смог пали града!

2.: Ще избие всички ни!

3.: Бълва огън!

4.: Нееее!

(Извън сцената се чува бурен вятър. Джуджетата и Билбо стоят вцепенени. Извън сцената се чуват гръмотевици. Звуците извън сцената затихват постепенно. Тишина е. През главната врата на Планината влиза Бард - човек, съпроводен от двама воини).

БАРД: Драконът е мъртъв! Аз го убих!

ДЖУДЖЕТА: *(В един глас.)* Драконът е мъртъв?!

БАРД: Прострелях го в място, където му беше паднало парченце от бронята.

ТОРИН: *(Със съмнение.)* Драконът е мъртъв...

(Джуджетата започват да скачат и да се премятат по съкровището.)

ДУАЛИН: Гадния му червей, мъртъв е!

ТОРИН: Всичко това сега е наше!

(Торин отива при Бард и му подава ръка.)

ТОРИН: Юначаго, от името на всички джуджета на света ти благодарим Торин - царят на Планината.

БАЛИН: На Смог днес не му беше най-добрия ден. *(изкрещява)*
Юуххуу!!!

КИЛИ И ФИЛИ: Свободни сме!

ТОРИН: Всичко това е наше!

БАРД: *(Покашля.)* Ние дойдохме да поискаме нашия дял.

ТОРИН: Какъв дял?

БАРД: Дойдохме да поискаме дела от съкровището, който принадлежи на града.

ТОРИН: Дял от какво?

БАРД: Делът от съкровището, който принадлежи на града.

ТОРИН: Нищо не принадлежи на града. Всичко принадлежи на джуджетата.

БАРД: Трябва да ни дадете нашия дял.

ТОРИН: Какъв дял? Стоици години вече, нашето съкровище е в чужди ръце. Сега най-сетне е напълно наше.

БАРД: Не е честно. Дял от него принадлежи на града.

ТОРИН: Всичко това е наше.

БАРД: Ние ви помогнахме да си върнете съкровището. Ако не БЯХМЕ аз и моите воини, никога нямаше да превземете Планината.

ТОРИН: Кой казва това?

БАРД: Нашият град Дейл е унищожен, къщите ни са унищожени.

ТОРИН: Съжаляваме.

БАРД: А всичко това стана, защото Смог си отмъщаваше на нас заради вас, защото ви пуснахме в града.

ТОРИН: Не си даваме съкровището!

БАРД: Кой мислите да вас защитава, когато дойдат орките, вълците и елфите.

ТОРИН: Защо да идват?

БАРД: Чува, че драконът е мъртъв и че съкровището и Планината са във ваши ръце. А имат и някои неразчистени сметки с вас.

ТОРИН: Аз съм Торин - царят на Планината! На никой няма да дам своето съкровище!

БАРД: *(Към воините)*. Да вървим! *(Към Торин)*. Когато потърсите помощ, от нас няма да я получите!

(Бард и воините излизат от сцената.)

4-ти фрагмент

(Сцената е затъмнена. Проблясват светкавици. На сцената са петнадесетина герои, на които се разпознават само силуетите. Бият се. Въргалят се по пода. Всичко това се съпровожда от звуците на марш. Дълбок глас се чува по микрофона от началото на фрагмента).

ГЛАС: Това беше страшна битка... Четири армии!!!... Орки, вълци и елфи от една, а малките джуджета от другата страна. Страшна и неравностойна битка. Джуджетата бяха на края на силите си в битката за своята Планина... когато Торин реши да повика на помощ героя Бард и хората. Бард беше казал преди това на Торин, че няма да му помогне, защото Торин не оцени това, че Бард уби омразния дракон. Все пак... Бард преглътна засегнатата си гордост и със своите воители дойде да помогне на джуджетата и този път. Джуджетата никога няма да забравят това.